

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.IV.30.141/2012/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nyíri István ügyvéd (címe) által képviselt **I. rendű felperes** (címe) I. rendű, **II. rendű felperes** (címe) II. rendű, a **III. rendű felperes** (címe) III. rendű, a IV.rendű felperes neve (címe) IV. rendű és a V.rendű felperes neve (címe) V. rendű felpereseknek -, a Dr. Szegedi László ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen 18 931 595 Ft kártérítés és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. november 29-én meghozott, 7.G.15-10-040.161/46. számú ítélete ellen, az alperes részéről 47. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a 2012. október 17-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig részben és akként változtatja meg, hogy az alperes által az I. r. felperesnek fizetendő marasztalás összegét 3 443 228 (Hárommilliónégyszáznegyvenháromezer-kettőszázhuszonnyolc) Ft-ra és abból

1 500 000 (Egymillió-ötszázezer) Ft után 2007. február 15. napjától, 1 769 060 (Egymillió-hétszázhatvankilencezer-hatvan) Ft után 2008. szeptember 9. napjától, 144 000 (Egyszáznegyvennégyezer) Ft után 2008. december 19. napjától és 30 168 (Harmincezer-egyszázhatvannyolc) Ft után 2007. augusztus 23. napjától a kifizetés napjáig járó, az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt mértékű késedelmi kamatra;

a II. r. felperesnek fizetendő marasztalás összegét 2 069 120 (Kettőmillió-hatvankilencezer-egyszázhusz) Ft-ra és abból 500 000 (Ötszázezer) Ft után

2007. február 15. napjától, 181 120 (Egyszáznolcvanegyezer-egyszázhusz) Ft után 2008. február 9. napjától, 72 000 (Hetvenkettőezer) Ft után 2008. december 19. napjától, 500 000 (Ötszázezer) Ft után 2010. január 19. napjától, 816 000 (Nyolcszáztizenhatezer) Ft után 2011. március 15. napjától a kifizetésig járó, az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt mértékű késedelmi kamatra és

217 250 (Kettőszáztizenhetezer-kettőszázötven) Ft perköltségre;

a III. r. felperesnek fizetendő marasztalás összegét 541 200 (Ötszáznegyvenegyezer-kettőszáz) Ft-ra és abból 170 000 (Egyszázhetvenezer) Ft után 2007. február 15. napjától, 50 000 (Ötvenezer) Ft után 2007. június 6. napjától, 249 200 (Kettőszáznegyvenkilencezer-kettőszáz) Ft után 2008. február 8. napjától és 72 000 (Hetvenkettőezer) Ft után 2008.

december 19. napjától a kifizetésig járó, az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt mértékű késedelmi kamatra;

a IV. r. felperesnek fizetendő marasztalás összegét 1 330 697 (Egymillió-háromszázharmincezer-hatszázkilencvenhét) Ft-ra és abból 170 000 (Egyszázhetvenezer) Ft után 2007. február 15. napjától, 1 088 697 (Egymillió-nyolcvannyolcezer-hatszázkilencvenhét) Ft után 2008. február 8. napjától, 72 000 (Hetvenkettőezer) Ft után 2008. december 19. napjától a kifizetésig járó, az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt mértékű késedelmi kamatra;

az alperes által az államnak fizetendő feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket 227 800 (Kettőszázhuszonhétézer-nyolcszáz) Ft-ra leszállítja;

mellőzi az alperesnek az I. r., a III. r. és a IV. r. felperesek, valamint a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára perköltség fizetésére kötelezését;

az I. r. felperes által az államnak külön felhívásra fizetendő fellebbezési eljárási illeték összegét 242 700 (Kettőszáznegyvenkettőezer-hétszáz) Ft-ra felemeli és kötelezi a II. r. felperest, hogy 28 700 (Huszonnyolcezer-hétszáz) Ft, a III. r. felperest, hogy 11 000 (Tizenegyezer) Ft, a IV. r. felperest, hogy 44 400 (Negyvennégyezer-négyszáz) Ft, míg az V. r. felperest, hogy 15 000 (Tizenötezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak külön felhívásra;

ezt meghaladóan a III. r. és IV. r. felperesek keresetét is elutasítja, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 59 800 (Ötvenkilencezer-nyolcszáz) Ft,
a II. r. felperesnek 35 800 (Harmincötezer-nyolcszáz) Ft,
a III. r. felperesnek 9 400 (Kilencezer-négyszáz) Ft,
a IV. r. felperesnek 23 000 (Huszonháromezer) Ft,
az V. r. felperesnek 5000 (Ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy 121 000 (Egyszázhuszonegyezer Ft,
a II. r. felperest, hogy 40 700 (Negyvenezer-hétszáz) Ft,
a III. r. felperest, hogy 13 700 (Tizenháromezer-hétszáz) Ft,
a IV. r. felperest, hogy 13 700 (Tizenháromezer-hétszáz) Ft,
illetve az alperest, hogy 598 800 (Ötszázkilencvennyolcezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket fizessenek meg az államnak, az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.102/2009/7. számú végzése folytán megismételt eljárásban, 46. sorszámon meghozott újabb ítéletében az alperest az I. rendű felperes javára 4 943 228 Ft, a II. rendű felperes javára 2 569 120 Ft, a III. rendű felperes javára 711 220 Ft, a IV. rendű felperes javára 1 500 697 Ft, az V. rendű felperes javára pedig 125 000 Ft és ezen összegeknek az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatainak a 30 napon belül történő megfizetésére kötelezte.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy ugyancsak 30 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 600 000 Ft, a II. rendű felperesnek 219 250 Ft, a III. rendű felperesnek 50 000 Ft, a IV. rendű felperesnek 100 000 Ft, az V. rendű felperesnek 15 000 Ft, a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak további 591 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 490 400 Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

A fentieket meghaladóan az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű felperesek keresetét elutasította és az I. rendű felperest 79 200 Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is kötelezte.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a cégnyilvántartásba 2001. január 30-án bejegyzett I. rendű felperes gazdasági társaság képviselőre 2009. szeptember 17-éig a II. rendű felperes volt jogosult, akinek képviselői jogát 2010. május 31. napján törölték a cégjegyzékből. Ettől az időponttól kezdődően az I. rendű felperes képviselőre **K. S.** ny-i lakos jogosult.

A III. rendű felperest a cégjegyzékbe 2005. május 20. napján bejegyzett **M. Társaság** jogutódjaként jegyezték be 2009. április 9-én. A társaság képviselőre 2011. szeptember 30. napjáig **K. G.** volt jogosult, ezt követően pedig a társaság képviselőt - jelenleg is - a II. rendű felperes látja el.

2003. évben az I. rendű felperes gazdasági társaság könyvelésével kapcsolatos számviteli-könyvviteli feladatokat az **E-A Kft.** végezte, amelynek keretében teljes körű könyvviteli-számviteli szolgáltatást nyújtott az I. rendű felperesnek. A tényleges könyvelési tevékenységet 2003. októbertől kezdődően az alperes végezte, mint az **E-A Kft.** alkalmazottja.

2003. és 2004. években az alperes, mint „egyéni vállalkozó” szóbeli megbízási szerződéseket kötött az I., II., IV. és V. rendű alperesekkel, valamint a III. rendű alperes jogelődjével, amelyekben az alperes teljes körű könyvviteli-számviteli szolgáltatás nyújtását vállalta az I. rendű felperes esetében 2004. január 1-jétől, a II. és V. rendű felperesek esetében 2005. január 1-jétől, a III. rendű felperes jogelődje és a IV. rendű felperesek esetében pedig 2005. szeptember 1-jétől kezdődően.

Az alperest megillető megbízási díjak összegét a szerződő felek az I. rendű felperes esetében, havi 60 000 Ft-ban, a II. rendű felperes esetében havi 20 000 Ft-ban, a III. rendű felperes jogelődje és a IV. felperesek esetében havi 10 000-10 000 Ft-ban, az V. rendű felperes esetében pedig, havi 5 000 Ft-ban határozták meg.

2004. évben az alperes - ugyancsak szóban - abban is megállapodott az I. rendű felperessel, hogy 600 000 Ft különdíjazás ellenében az alperes „újrakönyveli” az I. rendű felperes 2003. évi könyvelését.

2007. február 15-éig a felperesek a megbízási szerződésekben vállalt fizetési kötelezettségeiknek maradéktalanul eleget tettek. Ennek megfelelően a fenti időpontig az I. rendű felperes 2 820 000 Ft, a II. rendű felperes 500 000 Ft, a III. rendű felperes jogelődje 170 000 Ft, a IV. rendű felperes ugyancsak 170 000 Ft, az V. rendű felperes pedig 125 000 Ft megbízási díjat fizetett meg az alperesnek.

Az alperes az I. rendű felperessel kötött megbízási szerződésben vállalt számviteli-könyvviteli szolgáltatást 2004. évben szerződésszerűen teljesítette és eleget tett a különdíjazás ellenében vállalt „újrakönyvelési” kötelezettségének is.

Ezen túlmenően azonban az alperes a felperesekkel kötött megbízási szerződésekben vállalt számviteli-könyvviteli szolgáltatást nem teljesítette, az átvett könyvelési anyagok lekönyveléséről nem gondoskodott, a bevallásokat egyáltalán nem, vagy késedelmesen, illetőleg hibásan és hiányosan nyújtotta be.

Ezért a felperesek az alperessel kötött megbízási szerződéseket 2007. február 15. napjával felmondták és felszólították az alperest a birtokába került könyvelési anyagok kiadására.

Az alperes a felhívásnak nem tett eleget, ezért a II. rendű felperes „visszaélés okirattal” bűncselekmény alapos gyanúja miatt 2007. június 28-án feljelentést tett az alperessel szemben.

Az alperes a birtokába került iratok egy részét 2007. július 17-én a felpereseknek kiadta, az átadott iratokról felvett iratjegyzéket azonban nem írta alá.

Az alperesnél maradt további iratokat a II. rendű felperes feljelentése folytán megindult nyomozati eljárásban a rendőrség 2007. szeptember 12-én lefoglalta, majd azokat 2007. szeptember 20-án a II. rendű felperes részére kiadta.

A felperesek 2007. március 1-jén megbízási szerződést kötöttek a **D. Kft.**-vel, amely szerződésben a **D. Kft.** egyrészt vállalta, hogy a jövőben könyvviteli-számviteli szolgáltatást végez a felpereseknek, másrészt vállalta, hogy az alperestől visszakapott, a megelőző időszakra vonatkozó, még le nem könyvelt könyvelési anyagokat lekönyveli.

Tekintettel arra, hogy az alperes a 2005. és 2006. évre vonatkozó alapbizonylatokat teljes körűen nem adta át, a felperesek, illetve a megbízásuk alapján eljáró **D. Kft.** megkísérelték beszerezni az újrakönyveléshez szükséges alapbizonylatokat.

A **D. Kft.** a 2005. és 2006. évekre az újrakönyvelést elvégezte. Az ennek alapjául szolgáló alapbizonylatok az I. rendű felperes esetében 2005. évre vonatkozóan 37,4%-ban az alperestől származtak, míg 62,6%-ban azokat az I. rendű felperes, illetőleg a megbízottja szerezte be. 2006. évre vonatkozóan az alapbizonylatok 15,3%-a származott az alperestől, míg 84,7%-át az I. rendű felperes, illetve a megbízottja szerezte be.

A II. rendű felperes esetében 2005. évre vonatkozóan az újrakönyvelés 92,1%-ban az alperestől visszakapott, 7,9%-ban pedig az utóbb beszerezett bizonylatokon alapult, míg 2006. évre vonatkozóan ez az arány 82,7% - 7,3% volt.

A **D. Kft.** által elvégzett „újrakönyvelésért” az I. rendű felperes 3 413 060 Ft-ot, a II. rendű felperes 753 120 Ft-ot, a III. rendű felperes 421 200 Ft-ot, a IV. rendű felperes pedig 1 299 600 Ft-ot fizetett ki a **D. Kft.**-nek.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy az alperes tevékenységével összefüggésben az I. rendű felperes 30 168 Ft, a III. rendű felperes 120 000 Ft, a IV. rendű felperes pedig 31 097 Ft bírság, illetőleg késedelmi pótlék megfizetésére kényszerült.

A II. rendű felperesnél az adóhatóság a 2005., 2006. és 2007. adóévekre vonatkozóan teljes körű adóellenőrzést folytatott le. Az ennek eredményeként 2009. november 18-án meghozott határozatában az adóhatóság a II. rendű felperes terhére adókülönbözetet, adóhiányt állapított meg és adóbírságot, valamint késedelmi pótlékot szabott ki, mindösszesen 13 390 813 Ft összegben.

A II. rendű felperes fellebbezése, majd fizetési könnyítési és mérséklési kérelme alapján az adóhatóság a II. rendű felperes fizetési kötelezettségét 7 277 185 Ft-ra mérsékelte.

A határozatban megállapított összeg megfizetésére a II. rendű felperes részletfizetési kedvezményben részesült, amely alapján - egyebek mellett - havi 24 000 Ft bírság és 24 000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére volt köteles, amely fizetési kötelezettségének a II. rendű felperes eleget tesz (tett).

A fizetési meghagyással indult, majd az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperesek az összegszerűségében többször módosított keresetükben egyrészt a részükről a megbízási szerződések felmondásáig kifizetett megbízási díjak visszafizetésére, másrészt a **D. Kft.**-nek kifizetett összegek megtérítésére, továbbá az alperes tevékenységével összefüggésében felmerült bírság és késedelmi pótlék megfizetésére kérték az alperest kötelezni, hibás teljesítéssel okozott kártérítés jogcímén.

Az alperes a felperesek keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérte.

A szóbeli megbízási szerződések létrejöttét az alperes elismerte, azonban vitatta azoknak a felperesek által megjelölt tartalmát, mind a megbízási tárgya, mind a megbízási díjak összege tekintetében. Tagadta a felperesek részéről hivatkozott hibás teljesítés tényét és állította, hogy a jogviszonyok megszűnését követően a birtokába került iratokat a felpereseknek átadta.

Az elsőfokú bíróság a 2008. október 28-án meghozott 7.G.15-07-040160/20. számú ítéletében az alperest a felperesek módosított keresete szerint marasztalta.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, amelynek eredményeként a Debreceni Ítéltábla a 2009. december 9-én meghozott Gf.IV.30.102/2009/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A döntését - egyebek mellett - azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok alapján megalapozatlanul állapította meg, hogy a teljes könyvelési anyag „újrakönyvelése” az alperes hibás teljesítésével okozati összefüggésben merült fel, továbbá, hogy az alperes részéről nyújtott szolgáltatás olyan mértékben volt hibás (alkalmatlan), hogy az semmilyen értéket nem képviselt, a felperesek részéről hivatkozott bírságok és pótlékok kiszabására pedig kizárólag az alperes mulasztása miatt került sor.

Erre tekintettel úgy foglalt állást, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia a felpereseket, a részükről állított alperesi szerződésszegés igazolására szolgáló - esetleges - további bizonyítékaik, bizonyítási indítványaik előterjesztésére.

Rámutatott, hogy a jelenleg rendelkezésre álló adatok alapján ebben a körben könyvszakértői bizonyítás lefolytatása látszik szükségesnek, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia a felpereseket, a szakértői költség előlegezésére és annak megtörténte esetén könyvszakértőt kell kirendelnie annak tisztázására, hogy az alperes a megbízási szerződésekben vállalt kötelezettségeit teljesítette-e, terhére a hibás teljesítés megállapítható-e. Amennyiben igen, úgy a szakértőnek vizsgálnia kell azt is, hogy ez a szerződésszegés szükségessé tette-e a felperesek teljes könyvelési anyagának újbóli lekönyvelését, továbbá azt, hogy a hibás teljesítésre tekintettel milyen mértékben indokolt csökkenteni a szerződésekben kikötött megbízási díjak összegét.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben előírt szakértői bizonyítást lefolytatta, amelynek ismeretében a felperesek a keresetüket többször módosították.

A végleges formában fenntartott keresetükben az I. rendű felperes 6 563 228 Ft, a II. rendű felperes 5 714 648 Ft, a III. rendű felperes 711 200 Ft, a IV. rendű felperes 1 500 697 Ft, az V. rendű felperes pedig 125 000 Ft vagyoni kár és ezen összegeknek a módosított keresetben részletezettek szerint számított, a mindenkorijegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatai, valamint perkölségük megfizetésére kérték az alperest kötelezni.

Az alperes a felperesek végleges formában fenntartott kereseti kérelmeinek is a teljes mértékben történő elutasítását kérte.

Fenntartotta azt az állítását, hogy a megbízási szerződésekben vállalt kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette, a nála lévő könyvelési anyagot a felpereseknek kiadta, ezáltal szerződésszegés a terhére nem állapítható meg.

Mindemellett a 2010. május 27-én keltezett előkészítő iratában 4 836 254 Ft megfizetése iránt viszontkeresetet terjesztette elő a felperesekkel szemben. Az elsőfokú bíróság a 2010. november 19-én meghozott 4/I. számú végzésével a viszonkeresetet érdemi tárgyalás nélkül elutasította. E végzés ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, azonban a Debreceni Ítéltábla 2011. augusztus 30. napján meghozott Gf.IV.30.523/2011/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Az alperes az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését megelőzően kétségbe vonta az I. és III. rendű felperesek perbeli legitimációját, illetve az őket képviselő ügyvéd képviseleti jogosultságát, amelyet azzal indokolt, hogy az I. rendű felperes esetében, mind a székhely, mind pedig a törvényes képviselő személye tekintetében változás következett be, a korábban a perben III. rendű felperesként szerepelt **M. Társaságot** pedig törölték a cégjegyzékből.

Az elsőfokú bíróság a III., IV. és V. rendű felperesek végleges formában fenntartott keresetét teljes egészében, az I. és II. rendű felperesek keresetét pedig a túlnyomórészében alaposnak találta.

Az alperesnek a tárgyalás berekesztését megelőzően előterjesztett „pergátló kifogásait” alaptalannak találta, amely döntését azzal indokolta, hogy a közhiteles cégnyilvántartás adataiból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a III. rendű felperes a **M. Társaság** általános jogutódja, akit a jogelőd részéről megbízott jogi képviselő - a megbízási szerződés felmondása hiányában - jogszerűen képviselhetett. Ugyanezen indokok alapján találta alaptalannak az elsőfokú bíróság az alperesnek az I. rendű felperes vonatkozásában előterjesztett, a törvényes képviselő, valamint a tulajdonosok személyében bekövetkezett változásra alapított „pergátló kifogását”.

Az elsőfokú bíróság a felperesek és az alperes között létrejött szóbeli szerződéseket a Ptk. 474. §-ában meghatározott megbízási szerződéseknek minősítette és megállapította, hogy azok tartalma megegyezett az I. rendű felperes és az **E-A Kft.** között létrejött szerződés tartalmával, amelyben a megbízott komplex számviteli-könyvviteli szolgáltatás nyújtását vállalta. A csatolt okiratok, az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai, valamint **P. A.** igazságügyi szakértő szakvéleménye és a tárgyaláson tett nyilatkozata alapján tényként állapította meg, hogy a 2004. év vonatkozásában az alperes az I. rendű felperessel megkötött megbízási szerződést hiánytalanul teljesítette és eleget tett a külön díjazás ellenében vállalt - a 2003. évet érintő - újrakönyvelési kötelezettségének is, ezért az ezen feladatok ellátásáért megkapott megbízási díjakat az I. rendű felperes alaptalanul követelte vissza az alperestől.

M. F-né írásban tett nyilatkozata, valamint a megismételt eljárásban lefolytatott szakértői bizonyítás alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a fentiekén túlmenően az alperes részéről a felpereseknek nyújtott szolgáltatás olyan lényeges és súlyos hiányosságokban szenvedett, amely alapján megállapítható volt annak alkalmatlansága, ennek következtében pedig a felperesek a **D. Kft.**-vel elvégzett újrakönyvelés teljes költségét alappal igényelheték az alperestől.

A II. rendű felperes esetében a fentiekén túlmenően az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a keresetnek az adóigazgatási eljárásban megfizetett 500 000 Ft fellebbezési illeték, valamint a II. rendű felperes részéről már ugyancsak megfizetett 816 000 Ft bírság és késedelmi kamat megtérítése iránti részét is, míg az adótartozásként megfizetett összegek megtérítése iránti részét alaptalannak ítélte. Ez utóbbi döntését az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy az utólag feltárt adótartozást a II. rendű felperesnek az alperes hibátlan szolgáltatása esetén is meg kellett volna fizetnie, ezért ezen tétel vonatkozásában az alperes magatartása és a II. rendű felperes részéről érvényesített kárigény között az okozati összefüggés nem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az újabb ítéletében a III., IV. és V. rendű felperesek tekintetében az alperest a végleges formában fenntartott kereset szerint kötelezte. Az I. rendű felperes tekintetében ugyanakkor a keresetet 1 320 000 Ft, a II. rendű felperes esetében pedig 2 935 528 Ft erejéig alaptalannak, az ezen felüli rész tekintetében pedig megalapozottnak találta és az alperest annak megfelelően marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és a felperesek teljes keresetének elutasítására irányult.

Az alperes a fellebbezésében is vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, amely szerint a felek a megbízási szerződésekben komplex könyvelési szolgáltatás nyújtásában állapodtak meg, amelyet ő hibásan teljesített. Álláspontja szerint a per során a felperesek a szerződés pontos kereteit sem tudták megjelölni, a részükről állított hibás teljesítést pedig semmivel nem igazolták. Utalt arra, hogy a könyvelési időszak alatt az adóhatóság részéről az alperes munkájával kapcsolatban semmilyen kifogás nem merült fel, ugyanakkor a felperesek „több sikeres pályázaton, hitelfelvételen estek át”, amely körülmények azt támasztják alá, hogy az alperes a könyvelési tevékenységet megfelelően végezte. Előadta, hogy az adóbevallások valóságtartalmáért nem őt, hanem a felpereseket terheli felelősség, mint ahogy a fiktív tételek könyveléséért sem vonható a könyvelő felelőssége.

A felperesek által megfizetett bírságokkal kapcsolatban kijelentette, hogy azok annak terhére esnek, akik a bírságot előidézték, ugyanakkor nincs adat arra vonatkozóan, hogy a jelen esetben a bírságok az alperes hibájából kerültek kiszabásra.

Az alperes álláspontja szerint tévesen kötelezte őt az elsőfokú bíróság a **D. Kft.** által elvégzett újrakönyvelés költségeinek a megtérítésére is. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a felperesekkel megkötött szerződések minőségi kikötést nem tartalmaztak, ezért a felperesek által elvégeztetett újrakönyvelés költségét a felpereseknek maguknak kell viselniük.

Előadta továbbá, hogy a vám- és pénzügyőrségen lefolytatott nyomozás során a II. rendű felperes akként nyilatkozott, hogy a 2005-2006. évi könyvelési anyagok megsemmisültek. Amennyiben ez valóban így volt, úgy érthetetlennek tartotta, hogy a felperesek mit könyveltettek újra a **D. Kft.**-vel.

Megjegyezte, hogy a nyilvános cégszerűségi adatokból az állapítható meg, hogy a felperesek egyike sem nyújtott be semmilyen, az alperes könyvelését helyesbítő vagy módosító iratot a cégbírósághoz és az I. rendű felperes 2008. évi zárómérlegéből is az állapítható meg, hogy annak elkészítése az alperes korábbi bevallásainak göngyölítésével történt.

Előadta továbbá, hogy amennyiben 2007. évben az újrakönyvelés valóban megtörtént, akkor a 2009. vagy 2010. évben lefolytatott adóvizsgálat már nem tárhatott fel olyan hibákat, amelyek az alperesnek róhatók fel.

Véleménye szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az ítéletében a hatályon kívül helyező végzésében tett azt a megállapítását, miszerint az egyszeri, hibátlan könyvelés költségeit a felperesek - a káron szerzés tilalma következtében - másra nem háríthatják át. Az elsőfokú bíróság ugyanis az alperest nemcsak a részére kifizetett könyvelési díjak visszafizetésére, hanem az „újrakönyvelés” teljes költségeinek a megtérítésére is kötelezte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kártérítést illetően a 2007. évre vonatkozóan is ítéletet hozott, annak ellenére, hogy a per során a **D. Kft.** képviselője akként nyilatkozott, hogy jelenleg is folyik az érintett évek rekonstruálása az alapbizonylatok beszerzésével.

Előadta továbbá, hogy a megbízási szerződéseket a II. rendű alperes írásban nem mondta fel, a jogszabály pedig 2007. május 31-ig biztosított volna lehetőséget számára a 2006. év zárására.

Kifogásolta az alperes a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a VOSZ Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei irodájának, az **Pénzügyi Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei irodájának**, a Sz. Takarékszövetkezetnek, a **Zs. Kft.**-nek, valamint a Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Nyomozó Hivatalának a megkeresésére, valamint **B. P.** könyvvizsgáló tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványai teljesítését, amelyekkel az alperes a saját álláspontját kívánta a perben alátámasztani.

Mindezekon túlmenően az alperes a fellebbezésében is fenntartotta az I. és III. rendű alperesek perbeli legitimációjával kapcsolatos „pergátló kifogásait”.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérték.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének az I. és II. rendű felperes keresetét részben elutasító rendelkezései ellen, ezért azok a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek, az ítélet tábla pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Ennek eredményeként pedig az ítélet tábla az alperes fellebbezését részben alaposnak találta.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a felek előadásainak, az eljárás során kihallgatott tanúk nyilatkozatainak, a csatolt okiratok tartalmának, valamint a megismételt eljárásban lefolytatott szakértői bizonyítás adatainak az okszerű, a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő értékelése alapján állapította meg a tényállást és abból az általa helyesen felhívott jogszabályok alapján túlnyomó részt helyes jogi következtetésekre jutott.

Az alperesnek az I. és III. rendű felperesek perbeli legitimációjának, valamint az őket képviselő ügyvéd képviseleti jogosultságának hiányával kapcsolatos „pergátló kifogásait” az elsőfokú bíróság helyesen minősítette alaptalannak és az ítélet tábla az érdemben helyes döntés indokaival is maradéktalanul egyetértett, azok megismétlését szükségtelennek tartotta.

Alaptalannul támadta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a megbízási szerződések tartalmával kapcsolatos megállapításait is arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a szerződések tartalmát kizárólag a felperesek nyilatkozatai alapján, az ő érdekeiknek megfelelően állapította meg.

A megbízási szerződéseknek a felperesek által megjelölt tartalmát ugyanis nemcsak a felperesek nyilatkozatai, hanem a csatolt okiratok tartalma, a kihallgatott tanúk vallomásai és a szakértői bizonyítás adatai is alátámasztották.

A 2010. március 23-i tárgyaláson az alperes maga adta elő, hogy „felajánlottam, hogy az ügyeket továbbviszem, hasonló feltételekkel, mint ahogy azt az **E-A Kft.** teljesítette" (7.G.15-09-40.194/8. számú jegyzőkönyv 3. oldala).

Az **E-A Kft.** pedig az I. rendű felperesnek 2008. szeptember 8-án írt, az iratokhoz G.40.160/2007/17. számon csatolt levelében akként nyilatkozott, hogy „a Számviteli Törvény 150. §-a alapján" végzett számviteli szolgáltatást az I. rendű felperes részére.

A szerződés tartalmának meghatározása körében az alperes terhére kellett értékelni továbbá, hogy az alperes a Pp. 206. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra történt figyelmeztetés ellenére nem jelent meg azokon a tárgyalásokon, amelyeken a bíróság a szerződések tartalmára, illetőleg az alperesnek átadott pénzüsszegekre vonatkozóan tanúkat hallgatott ki, ezáltal elzárva magát attól a lehetőségtől, hogy a tanúkhöz kérdéseket intézzon, illetőleg észrevételt tegyen az általuk elmondottakra.

Ugyancsak alaptalanul támadta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a hibás teljesítésre vonatkozó megállapításait.

Abból a körülményből, hogy a szóbeli szerződések „minőségi kikötést" nem tartalmaztak, nem következik, hogy az alperes mentesülhet a hibás teljesítés jogkövetkezményei alól.

A Ptk. 277. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjaiban foglaltak szerint ugyanis a szerződésben kikötött szolgáltatásnak a teljesítés időpontjában alkalmasnak kell lennie azokra a célokra, amelyekre más azonos fajtájú szolgáltatásokat rendszerint használnak, és rendelkeznie kell azzal a minőséggel, illetve nyújtania kell azt a teljesítményt, amely azonos fajtájú szolgáltatásoknál szokásos, és amelyet a jogosult elvárhat, figyelembe véve a szolgáltatás természetét.

A jelen esetben pedig a csatolt okiratok tartalma, a tanúk vallomásai, valamint **P. A.** igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye és nyilatkozatai az alperes hibás teljesítésének tényét kétséget kizáróan bizonyították.

E bizonyítékokra tekintettel pedig a perben már szükségtelen volt annak a további körülménynek a tisztázása, hogy a felperesek az újbóli könyvelésen alapuló mérlegeiket a cégbírósághoz vagy más szervhez benyújtották-e.

Az alperesnek az a hivatkozása, hogy a felperes által a megbízási szerződések fennállása alatt benyújtott egyes pályázatok, illetve hitelkérelmek eredményesek voltak - egyéb adatok hiányában - nem volt alkalmas a hibás teljesítésre vonatkozó megállapítás megalapozatlanságának az igazolására, hiszen a pályázatok, hitelkérelmek elbírálása során a felperes teljes könyvelési anyagának áttekintésére nyilvánvalóan nem volt szükség.

Az adóbevallások tartalmáért, valamint az adóhatóság részéről kiszabott bírságokért fennálló fellelősség megállapítása során az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a felek között úgynevezett gondossági kötelem jött létre, amelynek teljesítése során az alperes „A számvitelről" szóló 2000. évi C. törvény 150. §-ában meghatározott számviteli-könyvviteli szolgáltatás ellátására megfelelő szakértelemmel rendelkező személyektől általában elvárható gondossággal volt köteles eljárni.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban beszerzett szakértői vélemény megállapítása, valamint a szakértő írásban és szóban tett nyilatkozatai alapján megalapozottan állapította meg, hogy az alperes a megbízási szerződések teljesítése során nem a tőle elvárható körültekintéssel, illetve gondossággal járt el, ezért a felperesek az ezzel összefüggésben

keletkezett káruk megtérítését a Ptk. 310. §-ában, a 318. §-a (1) bekezdésében és a 339. §-a (1) bekezdésében foglaltak alapján alappal igényelhatték az alperestől.

Iratellenesen állította az alperes a fellebbezésében, hogy a felperesek kártérítési igénye olyan tevékenységek ellenértékének a megfizetésére is irányult (könyvvizsgálat, adószakértés), amelyek elvégzését a felperesek az ő szolgáltatásától függetlenül rendelték meg.

A perben rendelkezésre állt adatokból ugyanis kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy ilyen címen a felperesek követelést az alperessel szemben nem érvényesítettek és az elsőfokú bíróság sem marasztalta az alperest.

Alaptalanul vitatta az alperes a fellebbezésében a **D. Kft.** által elvégzett „újrakönyvelés” tényét és indokoltságát is.

Az „újrakönyvelés” tényét a csatolt okiratok, az eljárás során kihallgatott tanúk vallomása valamint a szakértői bizonyítás eredménye is alátámasztotta. Ugyanezen bizonyítékok alapján pedig azt is tényként lehetett megállapítani, hogy az „újrakönyvelés” nem volt teljes körű, mivel az alperestől vissza nem kapott könyvelési anyagok pótlása csak részben vezetett eredményre.

Ezzel összefüggésben az ítéletábra kiemeli, hogy az iratok teljes körű visszaadását a perben az alperesnek kellett volna bizonyítania, azonban az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. A nála végzett házkutatás eredménytelensége ugyanis - önmagában - az iratoknak a felperesek részére történt teljes körű átadását nyilvánvalóan nem igazolta.

Az iratok részbeni hiánya pedig azzal a következménnyel járt, hogy az adóhatóság a 2009. évben lefolytatott adóvizsgálat során a 2005. és 2006. évek vonatkozásában a II. rendű felperes terhére adókülönbözetet, adóhiányt állapított meg és emiatt adóbírságot és késedelmi pótlékot szabott ki vele szemben.

Alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a 2007. évre vonatkozóan is „ítéletet” hozott vele szemben, mivel a rendelkezésre álló iratokból kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság mind az „újrakönyvelés” díját, mind pedig a felperesek által megfizetett bírságot és pótlékot kizárólag a 2005-2006. évek vonatkozásában vette figyelembe az alperes terhére.

A fellebbezés 3. oldalán megjelölt, az elsőfokú bíróság részéről nem teljesített bizonyítási indítványokkal összefüggésben az ítéletábra hivatkozik arra, hogy az alperes képviselője az elsőfokú eljárás során a 2010. november 9-én megtartott tárgyaláson maga is úgy nyilatkozott, hogy az 1., 2., 3. pontokban megjelölt bizonyítási indítványait azzal tartja fenn, hogy azokról a bíróság akkor döntsön, amennyiben a viszontkeresete tekintetében döntésre kerül sor, abban a vonatkozásban, hogy érdemben vizsgálható-e (7.G.15-10-040.161/4. számú jegyzőkönyv 4. oldala).

Az alperes viszontkeresetét az elsőfokú bíróság jogerősen elutasította, amelyre tekintettel az 1., 2., 3. pontokban előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését jogszerűen mellőzte.

A 4. pontban megjelölt bizonyítási indítványt (**Zs. Kft.** megkeresése) az elsőfokú bíróság teljesítette.

Az 5. pontban hivatkozott bizonyítási indítvánnyal összefüggésben pedig a rendelkezésre álló iratokból megállapítható volt, hogy az a per eldöntése szempontjából nem releváns iratokra (csökkent munkaképességű személyek oktatására vonatkozó pályázati anyag) vonatkozott.

A 6. pontba foglalt, **B. P.** ismételt kihallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítvány elutasítását pedig az elsőfokú bíróság az ítélete 13. oldalán kellően megindokolta, amely indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Megalapozottan hivatkozott ugyanakkor az alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatala során figyelmen kívül hagyta azt - az ítéletábra hatályon kívül helyező végzésében is megemlíttett-körülményt, hogy az egyszeri, hibátlan könyvelés költségét - a káronszerzés tilalma következtében - a felpereseknek maguknak kell viselniük, azt másra nem háríthatják át.

Az egyszeri, hibátlan könyvelés költségét az ítéletábra - egyéb adat hiányában - az alperes részére kifizetett megbízási díjak összegével azonos mértékben határozta meg és az így megállapított díjaknak azt a részét, amelyeket az alperes köteles a felperesnek visszatéríteni, levonásba helyezte a felperesek által kártérítés címén érvényesített, a **D. Kft.**-nek kifizetett újrakönyvelési díjak összegéből és az így megállapított díjakat tartalmazó számlák esedékességének időpontjaihoz igazodóan kötelezte az alperest az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit pedig a

Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, akként változtatta meg, hogy az alperes által az I. rendű felperesnek fizetendő marasztalási összeget 1 500 000 Ft-tal, a II. rendű felperesnek fizetendő marasztalási összeget 500 000 Ft-tal, a III. és IV. rendű felperesnek fizetendő marasztalási összegeket pedig 170 000 - 170 000 Ft-tal leszállította, míg az V. rendű felperes esetében a marasztalás tőkeösszegét (figyelemmel arra, hogy az V. rendű felperes újrakönyvelési díjat az alperessel szemben nem érvényesített) nem érintette, az alperes kamatfizetésének kezdő időpontjai pedig a módosított marasztalási összegeket tartalmazó számlák kiegyenlítésének időpontjaihoz igazította, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság döntése következtében részben megváltozott a peres felek pernyertességének és pervesztességének aránya, ami szükségessé tette az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésre vonatkozó rendelkezéseinek módosítását is.

A felperesek az eredetileg benyújtott 18 931 595 Ft összegű követelésükhöz képest a jelen másodfokú határozatban foglaltak alapján 7 509 245 Ft összeg erejéig lettek pernyertesek, tehát a pervesztességük aránya az alperessel szemben 60%-os.

Ezért a nagyobb részt pernyertes alperest megilleti egyrészt a tiszta pernyertességére járó ügyvédi munkadíj (mind az elsőfokú eljárásban, mind a hatályon kívül helyezett eljárásban megállapított 300 000-300 000 Ft-ból öt megillető összeg), a felpereseket viszont megilleti

a pernyertességüknek megfelelő arányban általuk lerótt 900 000 Ft illeték 40%-a, azaz 360 000 Ft, amely követelések egybeszámításával a peres felek e címen nem tartoznak elsőfokú perköltséget fizetni egymásnak, ezért az ítéletábla mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének az I., III. és IV. rendű felperesek, valamint a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára az alperest perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezését.

Ugyanakkor az ítéletábla megállapította, hogy a II. rendű felperes által előlegezett 217 250 Ft szakértői díj teljes egészében a felperesek előadását támasztotta alá, mind a szerződés tartalma, mind az újrakönyvelés szükségessége, mind pedig annak díja tekintetében, ezért arra a II. rendű felperes igényt tarthat. (Megjegyzi az ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság 219 250 Ft-ban állapította azt meg, azonban az ítéletábla észlelte, hogy a szakértő számára a szakvéleménye 209 250 Ft-os díján felül az elsőfokú bíróság a 7.G.15-10-040.161/31. számú jegyzőkönyvben 8 000 Ft-ot állapított meg jelenléti díjként és a II. rendű felperes által letett 10 000 Ft-ból a fennmaradó 2000 Ft visszautalását rendelte el, ezért szállította le 217 250 Ft-ra a fizetendő összeget.)

Az ítéletáblának rendelkeznie kellett az ítélet hatályon kívül helyezése folytán a Debreceni Ítéletábla Gf.IV.30.102/2009/7. számú végzésében megállapított 569 600 Ft fellebbezési eljárási illeték összegének viseléséről is. A

Pp. 81. §-ának (1) bekezdése, valamint „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése folytán irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte a peres feleket a peresztességük-pernyertességük arányában, ezért szállította le az alperes által az államnak fizetendő feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket 227 800 Ft-ra, a 40 %-os peresztességére tekintettel, illetve a fennmaradó 341 800 Ft összeget pedig a felperesek által az eredetileg előterjesztett kereseti követelésük arányában osztotta meg a felperesek között.

(Megjegyzi az ítéletábla, hogy a Pp. 253. §-a (3) bekezdésének 2. mondata szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megtérítéséről.)

A megismételt eljárásban felmerült másodfokú perköltségről az ítéletábla a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a peres felek peresztességére és peresztességére tekintettel határozott. A felperesek a másodfokú eljárásban nagyobb részt pernyertesek lettek, ezért részükre a Pp. 51. §-ának c) pontjában megvalósuló egyszerű pertársaság költségviselésére vonatkozó Pp. 82. § (2) bekezdése alapján (mivel a perbeli érdekeltségeik között jelentékenyebb eltérés állt fenn) állapította meg az ítéletábla a perköltséget, amelyek összegét a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bíróság eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdései figyelembevételével.

Az alperes fellebbezése 2012. január 20. napján került előterjesztésre, ezért a fellebbezési illeték mértéke az Itv. 2012. január 1-jétől hatályban lévő

46. §-ának (1) bekezdése szerinti 8%-kal számítva 787 900 Ft volt, amelynek a megtérítésére kötelezte az ítéletábla a peres feleket peresztességük-pernyertességük

arányában, amelyből az alperes 76%-os pervesztesség miatt 598 800 Ft-ot, míg a felperesek a 2 340 000 Ft összegű pervesztességükre eső 189 100 Ft-ot érdekeltségük arányában kötelesek megfizetni.

D e b r e c e n, 2012. október 17.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -